РОЗДІЛ V

КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС ТА КРИМІНАЛІСТИКА. ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВА ДІЯЛЬНІСТЬ

УДК: 343.13

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2020-71-2-176-182>

Бабенко Ірина Юріївна,
здобувач

(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Пир)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7871-093X>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ОКРЕМИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Статтю присвячено виокремленню та характеристиці процесуальних гарантій забезпечення прав людини в кримінальному провадженні на етапі досудового розслідування під час опитування та проникнення до житла й приміщень державних органів; виявленню недоліків чинного законодавства, що призводять до порушення прав людини під час проведення цих процесуальних заходів.

Ключові слова: гарантії прав людини; кримінальне провадження; досудове розслідування; обшук; опитування; проникнення до житла; права людини.

Постановка проблеми. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються Україною найвищою соціальною цінністю. Це закріплено на конституційному рівні, який визначає пріоритети та спрямованість діяльності держави. Стаття 3 Конституції України визначає, що утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Тобто держава бере на себе відповідальність за забезпечення прав, свобод та законних інтересів людини, яка має бути реалізована в наданні певних гарантій у системі соціально-економічних, політичних та правових відносин.

При цьому Конституція України визначає випадки, коли права людини можуть бути обмеженими: під час кримінального провадження; в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, прав людини тощо. Так, під час проведення слідчих (розшукових) дій, які, зазвичай, пов'язані з можливим обмеженням конституційних прав особи, можуть обмежуватися такі права, як право на повагу до людської гідності (ст. 28 Конституції України), на свободу та особисту недоторканність (ст. 29 Конституції України), на недоторканність житла (ст. 30 Конституції України), на невтручання в особисте й сімейне життя (ст. 31 Конституції України) тощо.

Проблемні питання забезпечення прав людини під час проведення слідчих (розшукових) дій розглядали Ю. П. Аленін, М. В. Багрій, О. В. Білоус, О. А. Білічак, В. І. Галаган, О. І. Галаган, І. В. Гловюк, Ю. М. Грошевий, О. М. Дроздов, А. В. Захарко, О. Б. Комарницька, О. П. Кучинська, І. Ф. Літвінова, Л. М. Лобойко, В. Т. Малярєнко, В. І. Маринів, В. В. Назаров, В. Т. Нор, І. Л. Петрухін, М. А. Погорецький, В. О. Попелюшко, О. Ю. Татаров, С. Р. Тагієв, Д. Б. Сергєєва, Л. Д. Удалова, О. Г. Яновський та інші вчені.

Проте ці дослідження не можна вважати вичерпними, з огляду на недосконалість кримінального процесуального законодавства України та наявну слідчу й судову практику.

Метою дослідження є виокремлення та характеристика процесуальних гарантій забезпечення прав людини в кримінальному провадженні на етапі досудового розслідування під час здійснення опитування та проникнення до житла.

Виклад основного матеріалу. Питання захисту прав людини під час проведення слідчих (розшукових) дій є одним із найбільш складних питань у теорії та практиці кримінального процесу, яке потребує чіткої визначеності [1]. Забезпечення прав та законних інтересів учасників кримінального процесу під час проведення слідчих (розшукових) дій є гарантією дотримання загальних засад кримінального провадження та сприяє досягненню завдань кримінального провадження: 1) охорони прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження; 2) щоб жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу; 3) щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура. Визнаючи права, свободи та законні інтереси особи в кримінальному провадженні, держава на нормативному рівні закріпила їхній зміст та межі.

Для вирішення завдань кримінального провадження чинний КПК встановив процесуальний зміст доказів, правила їхнього закріплення та оцінки, визначивши універсальні вимоги закону про збирання доказів, на підставі яких слідчий процедурно та процесуально фіксує відомості в протоколах процесуальних, слідчих (розшукових) дій та залучає предмети й документи до кримінального провадження [2]. Так, відповідно до ст. 103 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), під час кримінального провадження будь-які процесуальні дії можуть фіксуватися: 1) у протоколі; 2) на носії інформації, на якому за допомогою технічних засобів зафіксовані процесуальні дії; 3) у журналі судового засідання [3]. Тобто на етапі досудового слідства в межах кримінального провадження закон вимагає фіксувати слідчі (розшукові) дії в протоколах та на носіях інформації за допомогою технічних засобів.

Під час проведення аналізу встановлено, що не всі норми КПК відповідають загальним вимогам. Наприклад, ч. 11 ст. 232, у супереччю з вимогами ст. 103 КПК України, дозволяє слідчому чи прокурору проводити опитування в режимі відео- або телефонної конференції, за результатами якого складати рапорт. Законодавець зазначає, що таке опитування забезпечує та покращує оперативність кримінального провадження в разі, якщо опитувана особа знаходиться у віддаленому від місця проведення досудового розслідування місці, хворіє, зайнята або з інших причин не може без зайвих труднощів вчасно прибути до слідчого, прокурора [3]. Проте, на нашу думку, оформлення результатів проведення опитування рапортом порушує належну правову процедуру, універсальні вимоги до оформлення доказів та суперечить вимогам ст. 103 КПК України.

Ст. 104 КПК України регламентує, що в протоколі мають міститися відомості про місце, час проведення та назву процесуальної дії; про особу, яка проводить процесуальну дію (прізвище, ім'я, по батькові, посада); про всіх осіб, які присутні під час проведення процесуальної дії (прізвища, імена, по батькові, дати народження, місця проживання), а також інформація про те, що особи, які беруть участь у процесуальній дії, заздалегідь повідомлені про застосування технічних засобів фіксації, характеристики технічних засобів фіксації та носіїв інформації, які застосовуються під час проведення процесуальної дії, умови та порядок їхнього використання. Протокол також описує послідовність дій, отримані в результаті процесуальної дії відомості, важливі для цього кримінального провадження, у тому числі виявлені та/або надані речі й документи, а також зазначає відомості про вилучені речі й документи та спосіб їхньої ідентифікації; спосіб ознайомлення учасників зі змістом протоколу; зауваження і доповнення до письмового протоколу з боку учасників процесуальної дії.

До того ж вимог до складання рапорту КПК України не передбачає; окрім цього, рапорт, який має зафіксувати результати опитування в режимі відео- чи телефонної конференції, згідно з вимогами ст. 232, повинен зафіксувати лише частину тієї інформації, яка має бути описана в протоколі під час проведення процесуальних дій, не відображаючи повної картини

проведення процесуальної дії та фактично не фіксуючи її як доказ. Наразі в рапорті обов'язковим є зазначення дати та часу опитування, відомостей про особу опитуваного, ідентифікаційних ознак засобу зв'язку, що використовувався опитуваним, а також обставин, які були ним повідомлені. Утім фіксування за допомогою технічних засобів аудіо- чи відеозапису навіть не є обов'язковим, бо така дія фіксується за допомогою технічних засобів лише за необхідності.

Складання протоколу допиту є обов'язковою вимогою фіксації його ходу та результатів, а складений протокол як документ є джерелом доказів. Водночас використання рапорту в кримінальному провадженні під час проведення слідчих (розшукових) дій жоден нормативний акт не регламентує. Рапорт – це лише усне або письмове донесення, офіційна доповідь про що-небудь вищій інстанції, начальству або повідомлення в громадському порядку про виконання доручення, узятих зобов'язань. А протокол – це офіційний документ, що містить запис усього, що було сказано, зроблено й вирішено на зборах, засіданні, допиті [4]. У кримінальному процесі протокол – це письмовий акт, у якому дізнавач, слідчий і суд фіксують хід, порядок і результати проведених ними слідчих і судових дій, судового засідання. Тобто навіть за своїм визначенням та призначенням рапорт узагалі не передбачає фіксацію того, що було сказано, а тому не може бути документом, що фіксує дії, спрямовані на отримання (збирання) доказів або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні.

У Криміналістичній енциклопедії зазначається, що допит – це процесуальна (слідча або судова) дія, сутністю якої є отримання показань (інформації) про: а) подію, що стала предметом кримінального судочинства; б) осіб, які проходять у справі; в) причини й умови, що сприяли вчиненню і приховуванню злочину. Закон установлює процесуальний порядок виклику на допит і його провадження, а також фіксації ходу допиту і його результатів [5]. Зі свого боку, опитування – це неформальна бесіда оперативного співробітника органу дізнання або слідчого з учасниками чи свідками розслідуваної події, яка не протоколюється. Проводиться для отримання вихідної інформації, орієнтування в обставинах події, одержання відомостей про зміни в обстановці місця події, прикмети злочинця та ін. У разі отримання суттєвої для справи інформації опитування передуює наступному допиту особи – джерела цих відомостей [5].

На сьогодні складання рапорту не передбачає ознайомлення опитуваного з його змістом, що надає можливість слідчому чи прокурору викласти інформацію неправильно, упереджено або формально. Така процедура позбавляє опитуваного можливості давати показання власноручно, обмежуючи його права, передбачені КПК України.

Таким чином, закріплена в ч. 11 ст. 232 КПК України можливість оформлення опитування (фактичного допиту), проведеного в режимі відео- чи телефонної конференції, через складання рапорту не відповідає вимозі законодавчої визначеності, що, відповідно, є компонентом права на справедливий суд.

Ще однією дискусійною темою кримінального процесуального законодавства є проникнення до житла та гарантії забезпечення прав людини під час проведення обшуків, оглядів та інших слідчих дій, пов'язаних з обмеженням конституційних прав. Недоторканність житла чи іншого володіння особи є однією зі складових особистої недоторканності та тісно пов'язана із правом на недоторканність особистого та сімейного життя, гарантованого ст. 32 Конституції України. Гарантією захисту прав людини в таких випадках стає обов'язковий судовий контроль за дотриманням прав особи під час проведення відповідної слідчої (розшукової) дії (ч. 2 ст. 233 КПК України), що реалізується у вигляді постановлення ухвали, яку виносить суддя для проведення певних дій.

Так, відповідно до кримінального процесуального законодавства, потрапити до житла чи іншого володіння особи під час здійснення кримінального провадження можна на підставі дозволу особи, яка володіє цим житлом, чи вмотивованого рішення суду [6].

Кримінальне процесуальне законодавство передбачає дві різні процедури провадження обшуку чи огляду в житлі або іншому володінні особи:

- 1) загальну (звичайну), яка передбачає попереднє отримання дозволу слідчого судді;

2) особливу – проведення обшуку чи огляду в житлі або іншому володінні особи без попереднього дозволу слідчого судді.

У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи під час безпосереднього переслідування осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, слідчий, прокурор має право увійти до житла чи іншого володіння особи до постановлення ухвали слідчого судді [3]. Отже, ч. 3 ст. 233 КПК України фактично передбачає лише 3 невідкладні випадки проникнення до житла чи іншого володіння з метою:

- урятування життя людей;
- урятування майна;
- безпосереднього переслідування осіб, які підозрюються в скоєнні злочину.

Урятування життя людей чи майна як невідкладний випадок проведення слідчих дій полягає в тому, що загроза життю чи здоров'ю повинна бути реальною, про що свідчать крики про допомогу, постріли, погрози нападників [7].

Проте, ми переконані, перелік, визначений у ст. 233, не є вичерпним і значно зужує кількість таких випадків, коли існує необхідність потрапити до житла чи іншого володіння, що ускладнює роботу правоохоронних органів. Наприклад, законодавець не врахував випадки, пов'язані з оглядом місця подій, який часто проводиться ще до внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань (далі – ЄРДР) та, відповідно, без ухвали суду; обшуки, які пов'язані із врятуванням документів, предметів або майна, що мають безпосередньо доказове значення в кримінальному провадженні; інші випадки, що потребують невідкладної необхідності увійти до житла чи іншого приміщення. Це означає, що потреби розслідування в частині здійснення слідчих (розшукових) дій шляхом невідкладного проникнення в житло чи інше володіння особи не обумовлені лише тими, що зазначені в ст. 233 КПК України, та виходять за межі випадків, котрі стосуються врятування життя та майна людини або переслідування підозрюваних у вчиненні злочинів.

Цю думку поділяють 87 % опитаних слідчих, які наголошували, що встановлені в кримінальному процесуальному законодавстві невідкладні випадки проникнення до житла чи іншого володіння особи є обмеженими та не охоплюють усіх практичних ситуацій необхідності невідкладного входження співробітників органів розслідування до житла чи іншого володіння особи для проведення слідчих (розшукових) дій.

Через це часто при формулюванні мети для проникнення до житла чи іншого володіння особи прокурори у відповідних постановах змушені балансувати між дотриманням норм КПК та необхідністю виконати завдання кримінального провадження і визначають її (мету) у дуже суб'єктивній та довільній інтерпретації, тим самим відступаючи від норм КПК. Така законодавча обмеженість переліку невідкладних випадків проникнення до житла чи іншого володіння особи для проведення слідчих (розшукових) дій не сприяє забезпеченню права на недоторканність житла чи іншого володіння особи.

Ми погоджуємося з І. В. Гловюком, який підкреслює необхідність, з одного боку, застосування всіх можливих і допустимих заходів для розкриття кримінального правопорушення, а з іншого – дотримання прав осіб, залучених до кримінального провадження, і допущення такого рівня їхнього обмеження, яке є мінімально потрібним для досягнення цих завдань [8, с. 299].

Обмеження недоторканності житла можливе лише на підставах і в порядку, визначених законом. У зв'язку із цим, варто акцентувати увагу на тому, що кримінальне процесуальне законодавство України застосовується з урахуванням практики Європейського суду з прав людини (ч. 2 ст. 8; ч. 5 ст. 9 КПК України) (далі – ЄСПЛ). ЄСПЛ неодноразово вказував, що вислів «згідно із законом» не просто вимагає, щоб певний захід ґрунтувався на національному законодавстві, а й стосується якості такого закону. Зокрема, положення закону мають бути досить чіткими у своєму формулюванні та надавати засоби юридичного захисту проти свавільного застосування [9].

Ураховуючи зазначене вище, вважаємо доцільним розширити в ч. 3 ст. 233 КПК України перелік невідкладних випадків проникнення до житла чи іншого володіння

особи для проведення слідчих (розшукових) дій із метою забезпечення права на недоторканність житла чи іншого володіння особи.

Ще одним проблемним питанням дотримання прав людини під час проведення окремих слідчих (розшукових) дій є забезпечення права на невтручання в приватне життя. Так, науковцями цілком обґрунтовано, що нормативно визначені завдання кримінального провадження вказують на необхідність забезпечення розумного балансу приватних інтересів осіб і публічних інтересів у процесі кримінального провадження [8, с. 299].

Проте, незважаючи на це, законодавець залишив поза увагою унормування порядку проникнення співробітників органів розслідування до приміщень державних органів із метою проведення обшуку, що зумовлює сумніви стосовно виконання вимоги правової визначеності процесуальних приписів. Це може створювати перешкоди для забезпечення права щодо невтручання в приватне життя людини. Тобто питання потребує втручання законодавця, бо існує необхідність унести зміни та доповнення до ст. 234 КПК України.

Під час кримінального провадження кожному гарантується невтручання в приватне (особисте та сімейне) життя, а кожен, кому наданий доступ до інформації про приватне життя, зобов'язаний запобігати розголошенню такої інформації (ст. 15 КПК України). Однак у дослідженнях учених неодноразово зазначалося, що в практиці, окрім непоодиноких випадків необґрунтованого обмеження права на недоторканність житла, фіксують порушення прав осіб під час провадження слідчих (розшукових) дій у житлі чи іншому володінні. Зауважимо, що положення про недоторканність житла чи іншого володіння особи означає не лише заборону входити до нього всупереч волі осіб, які в ньому проживають на легальних підставах, а й заборону розголошувати все, що в ньому відбувається [10]. Проте жоден припис КПК України не встановлює порядок проникнення співробітників органів розслідування до приміщень державних органів із метою проведення обшуку в частині правової визначеності процесуальних приписів у забезпеченні права на невтручання в приватне життя людини. У цьому питанні гарантіями забезпечення прав і свобод особи може стати чітке визначення категорії осіб, стосовно яких можуть проводитися слідчі (розшукові) дії в приміщеннях державних органів, а також перелік відомостей, розголошення яких неприпустиме. Це питання потребує уваги законодавця з метою недопущення порушення прав та свобод особи під час проведення слідчих (розшукових) дій.

Висновки. Таким чином, встановлено, що не відповідають вимозі законодавчої визначеності приписи ч. 11 ст. 232 КПК України, які надають можливість оформлювати проведення опитування (фактичного допиту) у режимі відео- чи телефонної конференції шляхом складання рапорту. Окрім цього, з метою забезпечення права на недоторканність житла чи іншого володіння особи має бути розширений у ч. 3 ст. 233 КПК України перелік невідкладних випадків проникнення до житла чи іншого володіння особи для проведення слідчих (розшукових) дій.

Також необхідно надати правової визначеності процесуальним приписам у забезпеченні права на невтручання в приватне життя людини, затвердивши порядок проникнення співробітників органів розслідування до приміщень державних органів із метою проведення обшуку, шляхом унесення змін та доповнень до ст. 234 КПК України.

Список використаних джерел

1. Туманянц А. Р. Забезпечення прав та законних інтересів особи під час проведення слідчих (розшукових) дій. *Право і суспільство*. № 3. 2018. С. 295–302.
2. Заклюка А. В. Процесуальний зміст доказів. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. Юриспруденція*. 2015. № 13. Том 2. С. 112–114.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України станом на 13.03.2020 № 4651-VI. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 23.05.2020).
4. Толковый словарь Ушакова. URL : <https://gufo.me/dict/ushakov> (дата звернення: 22.05.2020).
5. Криминалистическая энциклопедия. URL : https://gufo.me/dict/criminalistics_encyclopedia (дата звернення: 20.05.2020).

6. Білоус О. В. Невідкладні випадки проникнення до житла чи іншого володіння особи у кримінальному провадженні. *Судова апеляція*. № 3 (36). 2014. С. 40–46.
7. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. комент. За заг. ред. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. Київ : Юстініан, 2012. С. 60.
8. Глов'юк І. В. Законне затримання та затримання уповноваженою службовою особою: питання теорії та практики. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»* : збірник наукових праць. Одеса : Юрид. л-ра, 2014. Т. 14. С. 299–311.
9. Садов'як проти України : Рішення Європейського суду з прав людини від 17 травня 2018 р. URL : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_c59 (дата звернення: 10.05.2020).
10. Назаренко П. Г. Принцип недоторканності житла та іншого володіння особи: загальнотеоретичний аналіз. *Серія ПРАВО*. Випуск 38. Том 2. С. 122–125.

References

1. Tumanians, A. R. (2018). Zabezpechennia prav ta zakonnykh interesiv osoby pid chas provedennia slidchykh (rozshukovykh) dii [Ensuring of the rights and legitimate interests of a person during investigative (search) actions]. *Pravo i suspilstv*. № 3. S. 295–302 [in Ukrainian].
2. Zakliuka, A. V. (2015). Protsesualnyi zmist dokaziv [Procedural content of evidences]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Ser. Yurysprudentsiia*. № 13. Tom 2. S. 112–114 [in Ukrainian].
3. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy stanom na 13.03.2020 № 4651-VI [Criminal Procedure Code of Ukraine]. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (data zvernennia: 23.05.2020) [in Ukrainian].
4. Tolkovyj slovar' Ushakova [Explanatory dictionary of Ushakov]. URL : <https://gufo.me/dict/ushakov> (data zvernennia: 22.05.2020) [in Russian].
5. Kriminalisticheskaya enciklopediya [Forensic Encyclopedia]. URL : https://gufo.me/dict/criminalistics_encyclopedia (data zvernennia: 20.05.2020) [in Russian].
6. Bilous, O. V. (2014). Nevidkladni vypadky pronyknennia do zhytla chy inshoho volodinnia osoby u kryminalnomu provadzhenni [Urgent cases of intrusion into the home or other property of a person in criminal proceedings]. *Sudova apeliatsiia*. № 3 (36). S. 40–46 [in Ukrainian].
7. Kryminalnyi protsesualnyi kodeks Ukrainy : nauk.-prakt. koment. (2012). Za zah. red. V. H. Honcharenka, V. T. Nora, M. Ye. Shumyla [Criminal Procedure Code of Ukraine]. Kyiv : Yustinian. S. 60 [in Ukrainian].
8. Hloviuk, I. V. (2014). Zakonne zatrymannia ta zatrymannia upovnovazhenoiu sluzhbovuiu osoboiu: pytannia teorii ta praktyky [Legal detention and detention by an authorized official: issues of theory and practice]. *Naukovi pratsi Natsionalnoho universytetu «Odeska yurydychna akademiia»* : zbirnyk naukovykh prats. Odessa : Yuryd. l-ra. T. 14. S. 299–311 [in Ukrainian].
9. Sadoviyak proty Ukrainy : Rishennia Yevropeiskoho sudu z prav liudyny vid 17 travnia 2018 r. [Sadovyak v. Ukraine : Judgment of the European Court of Human Rights]. URL : http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/974_c59 (data zvernennia: 10.05.2020) [in Ukrainian].
10. Nazarenko, P. H. Pryntsyp nedotorkannosti zhytla ta inshoho volodinnia osoby: zahalnoteoretychnyi analiz [The principle of inviolability of housing and other personal property: general theoretical analysis]. *Seriia PRAVO*. Vypusk 38. Tom 2. S. 122–125 [in Ukrainian].

Babenko Iryna,
Aspirant

(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-7871-093X>

FEATURES OF ENSURING OF HUMAN RIGHTS IN THE CONDUCT OF SOME INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS

The Constitution of Ukraine defines cases when human rights may be restricted – during criminal proceedings, in the interests of national security, economic prosperity, human rights and others. Thus, during investigative (investigative) actions, which are usually associated with a possible restriction of the constitutional rights of the individual, such rights as the right to respect for human dignity, freedom and personal integrity, inviolability of the home, non-interference in personal and family life and others. The article is devoted to the identification and characterization of procedural guarantees of ensuring human rights in criminal proceedings at the stage of pre-trial investigation during the survey and penetration into the home, state bodies and the identification of deficiencies in the current legislation that lead to

violation of human rights during certain investigative (search) actions. It was established that the possibility of filling out a survey (actual interrogation) conducted in the form of a video or telephone conference through compiling a report does not meet the requirement of legislative certainty, which in turn is a component of the right to a fair trial. The legislator also did not take into account cases related to the inspection of the place of events, which is often carried out even before entering information into Integrated Register of Pre-Trial Investigations and, accordingly, without a court order; searches related to the rescue of documents, objects or property of direct evidentiary value in criminal proceedings and other cases requiring the urgent need to enter a dwelling or other premises. The authors of the current Code of Criminal Procedure of Ukraine also did not pay attention to the rationing of the procedure for penetration of investigative bodies into the premises of state bodies for the purpose of conducting a search, which raises doubts as to the fulfillment of the requirement of legal certainty of procedural requirements.

Key words: *guarantees of human rights; criminal proceedings; pre-trial investigation; search; interrogation; penetration into the home; human rights.*

Надійшла до редколегії 25.05.2020